

גן העדן האבוד

צՐפָת

לפני זמן רב, במרכז עיר גדול, חי שורף פחם-עץ עם אישתו. שניהם היו צעירים ונאים וכשהתחטנו חשבו שתמיד תהיה להם עבודה ופרנסה. אך הגיעו זמנים קשים והם נעשו עניים יותר ויותר, ורבים היו הלילות בהם הילכו לישון רעבים.

יום אחד מלך הארץ הזה צד לא הרחק מהבקתה שלהם. כאשר עבר ליד הדלת שמע בכי והתיפחות. הוא היה אדם טוב-לב ולכן עזר לרגע וחשב שאולי יוכל לעזור במשהו. "אם היו עוד שני אנשים כל כך אומללים" שמע קול אישה "הנה אנו שנינו מוכנים לעבוד קשה ימים שלמים ואינו מוצאים כל עבודה. והכל בגלל תאווהה של חוויה הקדמוניית. אילו הייתה כמווני, שלא רוצה כלום, היינו היום חיים בגן העדן, כמו מלכים, עם שפע של מזון ובגדים חמימים. הרי.." אך באותו רגע מישהו

דפק בדלת.

"מי שם?" שאלת האישה.

"אני" ענה מישהו.

"ומי זה אני?"

"מלך. תני לי להכנס".

האישה המופתעת פתחה את הדלת.

כשהמלך נכנס לבית ראה כי אין בו כל רהיט,

אפילו לא כסא לשכת עליו. لكن הוא העמיד

פניהם כאילו הוא ממהר מאד ורק שאל "אינני

רוצה להפריע. אין לי זמן להשאר אבל תגידו

רק למה אתה אומללה?"

"הו, אדוני, איננו מוצאים עבודה ובבר יומיים

לא אכלנו כלום!" ענתה "לא נשאר לנו אלא

למות מרעב".

"לא, לא, זה לא יקרה" אמר המלך "אם זה

יקרה hari רק באשמתכם. בואו שניכם אליו

לארמן ושם תרגישו כאילו אתם בגן העדן.

זאת הבטחתך. אבל אתם צריכים להבטיח רק

דבר אחד והוא שתמלאו במידוייך את

הוראותי".

שורף פחם-עץ ואישתו הביטו עליו רגע כאילו

הם רצו להתיישב לשולחן כשלחדר נכנס המלך.

"אני מקווה שדAGO לכם יפה" אמר "ושתנו מהארוכה. המשרת שלי יdag שיהיה לכם כל הדרוש ואתם יכולים לעשות כל מה שיעלת על דעתכם. אא... רק דבר אחד! אתם רואים את הקעורה הגדולה שבאמצע השולחן? בבקשה, אל תריםו בשום אופן את המכסה שלה. אם תריםו פעם את המכסה, המזל הטוב שלכם יגיע لكم".

הוא נפרד מהם ועזב את החדר.
"שמעת מה אמר המלך?" שאל הבעל בקול מלא יראת-כבד "יהיה לנו הכל מה שנרצה ונוכל לעשות מה שנרצה. ורק אסור לנו לגעת בקעורה הגדולה הזאת".
"בזודאי שלא ניגע בה" ענתה האישה "למה לנו לעשות זאת? יחד עם זאת באמת מעניין מה יש שם בפנים".

ימים רבים החיים של שורף פחים-עץ עברו כמו בחלום. המיטות שלהם היו נוחות עד

לא האמינו לאוזניהם, ואמנם דבר היה מפתיע ביותר!

אבל מיד התאוששו וקראו שנייהם "כן! כן אדוןנו המלך! נעשה את הכל שתאמר. אין נוכל אחרת כשאתה כל כך נדיב".

מלך חייר ועיניו הבריקו.
"از באו מיד" אמר "נעלי את הדלת ותכenis את המפתח לכיסר!"

האישה הופתעה. היא חשבה שהדבר מיותר לגמרי, כי הם לא יחרזו לכאן לעולם. אבל לא העזה לומר זאת ושתה כפי שאמר המלך.
אחרי שהלכו יחד כברת דרך הגיעו שלושתם לארמון. לפि פקדת המלך המשרתים הביאו את שורף פחים-עץ ואישתו לחדרים מלאים דברים נהדרים, שעלה כאלה הם לא חלמו אפילו. הם קודם התרחצו באmbטיות שיש, שבהם המים נראו כמו ים, ואחר כך הולבשו בגדי משי רכים וונעים. כשהיו כבר מוכנים, משרת מיוחד של המלך הוביל אותם לחדר שבו הוכנה להם ארוכה טוביה, זהה, כמושון, שימח אותם במיוחד.

ענינו" והשיכחה נפסקה שוב. עם הזמן האישה דיברה פחות ופחות ונראית כל כך רע שבעלת התחליל ממש לדאג לה. אפילו האוכל הטוב לא שמח אותה יותר והיא אכלה רק מעט. "אישתי היקרה" אמר בסוף הבעל "את ח'יבת לאכול משחו. מה קורה לך? אם תמשיכי כך את עלולה לחЛОות ולמוות".

"אני מעדיפה למות מאשר לא לדעת מה יש שם בתוך הקערה הזה" התפרצה האישה בכוח כזה שבעלת נבהל ממש.

"זהו זה?" קרא את מענה את עצמן בגליר? הרי את יודעת שהמלך יגרש אותנו מהארמון ויסלח אותנו למוות מרעב."

"זו לא, הוא לא יעשה זאת. המלך טוב-לב מדי. בוודאי לא התכוון לדבר פעוט כזה! וחוץ מזה אין צורך להוריד את המכסה. רק להרים קצת כדי שאוכל להציג פנימה. ואני לבדוק כן. איש לא ידע".

הבעל התלבט. באמת זה נראה "דבר פעוט" ואם זה יעשה את אישתו מאושרת אולי כדאי לקחת סיכון. הוא לוקח את ידית המכסה

שקשה היה מקום מהם בvakar. בגדייהם היו כה יפים שחבל היה להוריד אותם בערב. האוכל היה טעים עד שקשה היה לעזוב אותו ולקיים מהשולחן. ומחוץ לארמון היה גן מלא פרחים, עצי פרי, וציפורים שיר, ואם רצוי לטיל, חיכתה הלהם מרכבה זהובה, צבועה עם ורדים ומרופדת עם بدוי קטיפה.

לפעמים המלך ביקר אצלם ושם לראות שהאיש נעשה בריאות ומשמין מיום ליום. אר כשבבイト על האישה, עיניו קיבלו מבט "דעתך זאת" למרות שאורחיו לא הרגישיו בכלל.

"למה את שקטה כל כך?" שאל פעם הבעל את אישתו, ששתקה במשך כל הארוחה לפניו זמן לא רב קשחתה כל היום ועכשו כמעט שכחתי את צליל קולך".

"זה קלום, פשוט אין לי חשק לדבר" אמרה ואחרי רגע הוסיף "לא מעניין אותך בכלל מה יש שם בתוך הקערה הגדולה?"

"לא, לא מעניין אותי בכלל" ענה האיש "זה לא

והרים אותו באיטיות ובזהירות והוא הוציא
פנימה. אך פתאום נתנה צעקה גדולה, כי
עכבר קטן קפץ מהקערה וכמעט פגע בעינה.
הוא התחיל לרווח סביב, סביב בחדר והם
שניהם רצו אחריו, כשהם הופכים כסאות
וחפצים ומנסים לתפוס ולהחזיר אותו לקערה.
באמצע המהומה נפתחה הדלת והעכבר רץ
ישר בין רגליו של המלך. תוך רגע הבעל
ואישתו הסתרו תחת השולחן והחדר נראה
ריק לגמרי.

"אתם יכולים לצאת משם" אמר המלך
ותשמעו מה יש לי לומר."
"אני יודע מה תגיד" ענה שורף פחים-עז
בראש רכוון "העכבר ברחה".
"חייבים יקחו אתכם חזרה לבקתה שלכם"
אמר המלך "אישטר מחזיקה מפתח בכיס".

"כמה שהם היו טיפשים" קראו הנכבדים של
شورף פחים-עז כששמעו את הסיפור "אילו רק
לנו הייתה הזדמנות צו! לעולם לא היינו
רוצים לדעת מה יש בקערה!"